

U meni imaš prijatelja

Ja sam John i zlatni sam retriver. Moja vlasnica zove se Jelena, ima petnaest godina, bavi se pjevanjem, ide u srednju i ima dečka Lovru. Ovoga mjeseca Jelena će ići na nacionalni festival glazbe, pjevat će. Nema sumnje da će biti sjajna, samo se nadam da će tako proći i u školi.

Evo što se dogodilo. Jelena se opet vratila iz škole u suzama, dobila je dvojku iz geografije i matematike. Srednja joj je škola očito teško pala: nema starih prijatelja, a svi znamo da je tada i najveći ispit našeg prethodno prikupljenog znanja, poput pažljivo sakupljenih bobica, a onda od njih napravljen ukusan pekmez. Jelena me svejedno odvela u šetnju, bez obzira koliko je bila tužna toga dana. Približavala se i ta subota kad je Jelena morala pjevati, no upravo je u petak dobila jedinicu iz povijesti.

U subotu su me Jelenini roditelji provukli nekako na stražnji ulaz u dogovoru s osobljem i našli smo se u velikoj dvorani ispunjenoj stolcima od punog drveta i skupih tkanina, među mnoštvom ljudi. Oni su onako sređeni sjedili na kraju četvrtoga reda, a ja se s brnjicom, koja mi je smetala, priljubio uz njih. Bilo je taman dovoljno blizu i povišeno da vidim na pozornicu, nakon nekog vremena i moju dragu Jelenu. Nosila je haljinu morsko-zelene boje s uzorkom cvijeća. Bila je zanosna kao i pjesma i svaku je notu otpjevala točno sve do drugog refrena. Tada se jako zagledala u red iznad mene. Bila je tamo neka djevojka crne haljine i plave kose, ali... u društvu Lovre! Jeleni je glas zatitroaao kao da će zaplakati, no tada je pala poput tek pokošene travke. Publika je uzdahnula iznenađeno dok su ju dvojica punašnih zaštitara odvukla s pozornice. Nakon što je sve završilo, Jelena je prišla Lovri: „Kako si mogao!?” Streljala je Jelena pogledom Lovru. „Ne razumiješ, Monika je...“ pokušao se obraniti Lovro. „O, sve ja razumijem, Monika je predivna plavuša pametna kao Einstein u usporedbi sa mnjom, tko bi htio crvenokosu klinku loših ocjena!“ plakala je Jelena. Pokušao sam režati, no Jelena me odgurnula nogom. Zaviljao sam od njene potpetice. „Idemo Johne, očito još samo na tebe mogu računati“, odgovorila je Jelena u suzama. No te večeri ja nisam mogao računati na nju. Nije me odvela u šetnju. Odvela me baka, čak je bacala lopticu, no nije to ona prava šetnja bez Jelene, pogotovo kad znam da ju nešto jako muči. Uopće ju ne razumijem, zašto se toliko zabrinjava oko svega. Pa ti ljudi, ja ne znam što oni više žele od onoga što imaju: dom, obitelj, školovanje, prijatelje, hobije, putovanja, druženja... Nema čega nema u njihovim životima. Kažu da je nama kućnim ljubimcima sve bezbrižno i lako, no da ja imam te mogućnosti, bio bih

nasretnije biće na svijetu, a ne ovako kad u svemu ovisim o nekome od njih. Zabrinjavaju se oni oko raznoraznih sitnica, a nisu zahvalni za svu tu slobodu i mogućnosti koje imaju. Joj, Jeleno, samo se nadam da ćeš biti dobro!

Ipak, sljedećih nekoliko dana Jelena se uopće nije brinula za mene. Njen krevet postao je zgužvan i mokar od suza. Dani su postali tjedni. Jelena je jedva išla u školu, vratila bi se kući i nastavila plakati, nije pisala zadaće, a jedinice su se nizale. Ponekad bih čuo njeno stenjanje po noći, kao da se s nečim bori. Moja zdjelica postala je zdjelica – kladionica, nikad nisi znao hoće li biti napunjena ili ne? Jedne srijede odlučila je izostati iz škole pod izlikom da je bolesna. Poput duha je klizila iz sobe u sobu. Ničim joj nisam mogao svrtitи pažnju. Poslijepodne je napunila kadu, ali nije veselo otišla na kupanje. Bilo mi je sve to opasno sumnjivo. Netko je pozvonio. Lajao sam panično da uđe, makar i na silu. Na kraju i jest. Bio je to Lovro! Poveo sam ga do Jelene. Spustio se na koljena i počeo govoriti: „Jelena, oprosti, nikad nisi volio Moniku, samo se poklopilo da sjedimo zajedno, ja, nju ne volim!“ Jelena je drhtavo uzdahnula, suza je kliznula, njihovi se pogledi susreli, usta se spojila. Napokon, Jelena je shvatila koliko toga u životu još ima. Baš sam bio sretan zbog toga.

Mama se tada vratila kući i bila je zatečena scenom, no Jelena je sve o svojim tjeskobama i mračnim mislima ispričala majci koja je, kao i uvijek, našla rješenje problema. Počela je učiti s njom, ocjene su se popravljale, a Jelena je redovito išla na razgovore s psihologom i nastavila sjajno pjevati. A ja?! Dobio sam poštovanje cijele obitelji, divne šetnje s Jelenom, zdjelicu koja je bila uvijek dobitna kombinacija i puno, puno maženja kao kad sam bio štene. Mislim da danas ljudima za stvarno savršen život trebaju samo dvije važne stvari – zahvalnost i odanost bližnjima. Mi psi s tim zaista nemamo nikakvih problema pa neka, eto, i oni ponešto nauče od nas.

Luka Cundeković, 6. razred

mentor: Ksenija Lažeta